

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemati velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semenške ulice št. 2.

Naznaila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 170.

V Ljubljani, v petek 25. julija 1884.

Letnik XII.

Vatikan in Kvirinal.

Štirinajst let bo že, odkar vlada savojski rod v Kvirinalu in krati papeževe svete pravice, ne le z divjo silo, temveč tudi z zvijačami italijanskih advokatov. Govorili smo pred kratkim na tem mestu o zločinu, ki ga je zagrešila laška vlada proti rimski propagandi. Dostaviti hočemo le še to, da je cerkveno-zgodovinske in politične važnosti resnica, da je propaganda že nekaj let plačevala na davkih petino vseh svojih dohodkov, kar je povdarjal tudi kardinal Jacobini v svoji okrožnici 10. feb. 1884. Taki so toraj davki v sedanji Italiji in avstrijski listi še občudujejo spretnost italijanskih finančnih ministrov!

Katolišk svet je živo čutil in obsodil nepravilno ravnanje laške vlade proti edino opravičenemu gospodarju v Rimu, rimskemu papežu. V angleški spodnji zbornici je interpeloval vlado zastran propagande katolišk Irec, Moore, ter je opomnil, da so posestva propagande pod varstvom mednarodnega prava. Tujei imajo pravico kupiti si posestva v Italiji; in v resnici je imela Anglija v Italiji mnogo posestev, ktera so pa njeni katoliški sinovi podarili propagandi za blage namene. Laška vlada se je teh posestev polastila in dolžnost je angleške vlade, da varuje svoje pravice. Gladstone se je v svojem odgovoru zvijsal na vse strani, znamenje, kako neljuba mu je ta interpelacija. Rekel je, da ne more verjeti, da bi laška vlada kaj takega počela, kar bi potrebovalo angleškega posredovanja. Ob enem je omenil, da ima angleški poslanik pri Kvirinalu že gotova naročila, kako naj podpira propagando. Tako se Gladstone lovi na dve strani. Zaupnico dá Manciniju ter ponuja podporo propagandi.

Na Francoskem se niso samo škofje potegovali za propagando v svojih pastirskih listih, temveč tudi odlični laiki so imenovali razsodbo sodišča v Ankonu krivično. Da dežela ni določeneje protestovala proti Italiji, pri sedanji sestavi ministerstva ni nič čudnega. Celó nemški protestanski listi zagovarjajo propagando. Tako n. pr. piše luteranska „Nieder-Sächsische Ztg.“:

„Papež bode zoper to protestoval pri vseh vladah in z našega stališča moramo priznati, da le redko kedaj se je z večjo pravico protestovalo proti ukrepom kake vlade.“

Laški vladi javna graja gotovo ni bila po volji in Mancini je zagovarjal sebe in najvišje sodišče, kolikor se je dalo. Njegovih izgovorov ne bomo navajali, ker so taki, da ž njimi lahko vsak ropar opravičuje svojo tatvino. Če ima Mancini prav, smeš svojemu sosedu vzeti posestvo ter mu na leto plačevati nekaj obresti, kolikor je ravno tebi ljubo.

Upati hočemo, da v zadnji uri dojde propagandi pomoč.

Laški listi, ki v resnici želé sporazumljenje med Vatikanom in Kvirinalom, raznesli so bili novico, da sta se kardinal Jacobini in laška vlada že pobotala zastran propagande. Toda papeževi listi so temu oporekali, ker pri tako važnem vprašanji se papež ne more podati. Pustil bode, da se zgodi, česar ne more zabraniti; a sê zatiralcem se ne bode pogajal.

Akoravno pa je bila ona novica le izmišljena, vendar je ravno ta pomirljiva poskušnja znamenje v krogih laških politikov razširjene misli, ki želi pomiriti Vatikan in Kvirinal.

Plemeniti možje so tudi v Italiji že spoznali slabe posledice napetosti med papežem Leonom in kraljem Humbertom. Te misli in želje pa ne izvirajo edino le iz verskih nagibov, temveč večinoma iz prepričanja, da prepir med Vatikanom in Kvirinalom ovira politični in socijalni razvoj mlade Italije.

Med temi možmi se posebno odlikuje profesor Francesco Jacometti, zvest katolik in goreč domoljub, ob enem izdajatelj mesečnika „Rassegna Italiana“. On deluje za smoter, ki ga izrazujejo besede: Disegno di una trasformazione in Italia. Po njegovem mnenju tirajo sedanji laški državniki deželo v propad. On želi, da bi katoliki vstopili v zbornico in da bi se združile različne stranke. Tako bi cerkev zavzela zopet svoje pripadajoče jej mesto in dežela bi se obvarovala bližajoče se socijalne prekucije. Prekucija se je vtrdila z nenavnostjo in brezverstvom, okužila je šolstvo in državno upravo, trans-

formacija pa bi morala hoditi ravno nasprotno pot. „Komur leži na sreci“, tako piše Jacometti, „socijalna in verska obramba, ta naj se naravnost poprime naloge, da izvrši transformacijo na vseh štirih imenovanih poljih“.

Namen ta je dober; a da bi Jacometti s tem načrtom pokazal posebno politično bistroumnost, ne more nikdo trditi, kdor natančneje pozna laške razmere. Njemu je v prvi vrsti na tem ležeče, da se v Italiji ohrani družbin red. V ostalem je gospod profesor zeló popustljiv. On se prišteva stranki, ki hoče oživiti tako zvani „partito conservatore“, stranki psevdokonservativcev, ki so se bili pojavili na političnem odru že zadnjega leta Pija IX., a gospodari v kratkem času prav nečastno. Tem možem sta zatrdila dva papeža, da sporazumljenje med papežem in kraljem je mogoče le na podlagi suverenitete papeževe.

Nova stranka hoče skrbeti za socijalni red, ki je ravno v Italiji skoraj v največji nevarnosti, vera jim je postranska reč; nekteri mislijo red ohraniti tudi brez nje. Obračajo se do katolikov, da bi skupno ž njimi rešili velike nevarnosti družino in državo, a ob enem zahtevajo od njih, da bi ti popustili svoja verska načela. Taka zveza bila bi pa gotovo sramotna za italijanske katolike. Tako piše tudi Gaetano Zochi*): „Možje prekucije se morajo vdati in spoznati svojo krivdo. Ako so prepričani o nesreči, ki so jo povzročili in odkritosrečno želé družbo rešiti povodnji radikalizma, ganejo se naj in pridejo k nam, a nikakor naj ne zahtevajo, da se jim mi približamo. Ne pride nam na misel, da bi jim kdo stavil pogoje. Toda mi smo trdno prepričani, da bi bila sramota za katolike, ko bi se odpovedali izrečeni, slovesni, stanovitni in javni obrambi gotovih pravic, možje prekucije pa bi ničesa ne žrtovali“. Italijanski katoliki so se skupno s papežem vedno potegovali za načela, ki pospešujejo blagor družine in države; laška politična oligarhija pa je šestnajst

*) Papa e Rè, ossia le teorie d'una conciliazione politico-religiosa. Roma 1884.

LISTEK.

Na Skaručini.

21. julija 1884.

Bližnjim sosedom in tudi Ljubljčanom dobro znana je Skaručina, lepa in po ravno napolnjenih dolgih kozoleh, ter po lepih ondotnih travnikih soditi, trdna vas z podružnico device in mučenice sv. Lucije; spada pa ta podružnica k Vodiški fari. Mnogobrojno častilcev ima sv. Lucija, ker verni katoliški kristjani njo posebno v pomoč kličejo pri očesnih boleznih.

Obljuba v enaki zadevi pripelja tudi mene prvičkrat 21. julija t. l. na Skaručino. Iz Ljubljane tje gredé izvolimo si pot čez Gameljne, nazaj gredé pa čez Šmartno pod Šmarno goro. Zadnja pot je veliko pripraviša, med tem, ko je prva precej daljša, tudi dokaj neprijazna po Gameljskem klani in tudi nekoliko strahovita, sešbno za plahega človeka, ko je hrib, ob čigar robu se vije imenovana cesta, jako strm; osobito bi človek, kteremu se rado v glavi vrti ali je bil kdaj pri vožnji s kakim nepripravnim

konjem kaj onesrečen ali oplašen, gotovo za drugi slučaj rajše izvolil si pot skozi Šmartno.

Po hudi vročini razveselil nas je Bog preteklo nedeljo s hladnim in preblagonosnim dežjem in zatoraj je bil oni ponedeljek po naključbi nam ravno „dobro došel“; prahu, vročine in blata ni bilo; vse tri lastnosti potniku na vozu posebno dobro ugajajo. Ker je pa v pretečenem dnevu ali prošli noči našega „hribovskega očeta“, velikana Triglava precej nizko in tudi kamniške planine nekoliko sneg „pobelil“, in je v ponedeljek jutro tudi krivec malo se krivil od vzhoda, je bilo to jutro občutljivo hladno, sešbno na vozu; tako, da me je skoraj mrazilo. Pa ne le mrazilo, skoraj tudi jezilo. In kaj? Zakaj? Moj „imeno-gliha“ in „imeno-sotrudnik“, ki je tudi na Skaručino in sicer po isti poti kakor jaz prišel, je po poti pihal in pihal, da mu je bilo vroče, med tem ko sem jaz tudi pihal, pa v nasprotno stran: zeblo me je! Ta razlika se mi vidi toliko bolj neumljiva, ko sem jaz imel dobro obleko in toplo ogrinalo (plaid), on pa je brez „pléda“ hitel proti Skaručini. Kaj sva hotela? Oba sva potrpela; vsak po svoje!

Ko je duhovni dar oblube Bogu in v čast sv. Luciji opravljen, stopimo v vas, v gostilno k „Ingliču“. Prijazni hišni oče so nam prav dobro

postregli s primernim zajutrkom. Med pogovorom so nam marsiktero prijazno besedo povedali in med drugim stvar, ki je pač vredna, da jo častitim bralcem „Slovenčevim“ podam; gotovo je že marsikomu znana, ali zavoljo tega ne zgubi svoje zgodovinske vrednosti ter časti. Meni do sedaj še ni bila znana, ali sem jo pa popolno pozabil; vsakako pa je umestno, — vsaj jaz tako mislim, — da se zgodovinske stvari iz cerkvenega polja tudi večkrat objavljajo po novinah, da pridejo po takem potu tudi mlajšemu rodu pred oči — v sree.

In hišni oče Inglič, popraševaje, smo li ogledali si slike v cerkvi, — cerkev sv. Lucije je namreč vsa slikana, — in med njimi osobito ono na desni strani nad korom, ki nam predstavlja slepega moža, kterega deklica za roko pelja. Po pritrditvi nam Ingličev oče to-le povedó:

Bilo je l. 1748, (ako se v številki nisem kaj premotil), — v kterem času je živel slikar, ki je revež pa oslepil; — imena njegovega pa nisem slišal, — v svojem žalostnem stanu se sv. Luciji zaupljivo priporoča v blago njeno pripomoč pri Bogu za zdravje z oblubo, da hoče vso cerkvico Sv. Lucije na Skaručini napolniti s slikami in sicer zastoj, ako bi mu ona sprosila dar vida. In glejte! Nesrečni

let kot desnica, devet let kot levica in od lanskega leta kot zmes obeh strank razdajala cvetočo Italijo. Prekucuhi toraj naj kličejo „mea culpa!“

Jacometti se gotovo vara, če misli, da zveza med katoliki in možmi njegove stranke koristi katoličanstvu, naj bo že v zbornici ali ne. Leon XIII. je laškim škofom večkrat priporočal cerkvena društva. Govoril ni zastoj. Osnovani so se župnijski in škofijski odbori, katoliško časnikarstvo se je povzdignilo, versko življenje oživilo in pri volitvah so bili voljeni v mnogih krajih katoliki, ali vsaj zmerniši možje. Res, da ta katoliška, laška društva ne morejo delovati ravno uspešno, ker jim primanjkuje politične izurjenosti, a začeli so vsaj. Če pa misli Jacometti skupno s katoliki delovati v zbornici, bode še manj dosegel. Pij IX. in Leon XIII. sta povdarjala, da se katoliki ne morejo vdeleževati volitev v državni zbor in sicer iz velevažnih vzrokov („ragioni d'ordine altissimo“). Eden teh vzrokov je gotovo ta, ker bi zveza med katoliki in revolucijo le pospeševala propad vere, države in družine ali kakor „Opinione“ evfemistično piše: Perchè in tal caso si rassoderebbero le istituzioni.

(Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 25. julija.

Notranje dežele.

Štajarska ima tudi svoje c. k. notarje, ki se branijo slovenska pisma izdelovati. Marsikaka pritožba čula se je že tu pa tam in poslanec g. župnik Raič je že večkrat podrezal v tem smislu pri pravosodnem ministerstvu, toda kakor se je kazalo, vedno brez uspeha. Sedaj še le čez dolgo časa, ko le ni bilo miru, naložilo je c. k. pravno ministerstvo Celjski notarski kamori, da naj omenjeno zadevo, ki je bila do sedaj že tolikim pritožbam povod, preišče in o njej poroča. Omenjena kamora razposlala je vsled tega c. k. notarjem nahajajočim se v njenem področji sledeča vprašanja:

1. Če so li prejeli potrdilo za uradovanje v obeh jezikih;
2. če ne, ali bi jim ne bilo mogoče dotičnega spričevala pridobiti si in
3. koliko je v odstotkih takih slučajev, v katerih se želé slovenska pisma.

Da bodo Slovencem neprijazni notarji odgovore tako zavijali, kakor bo njim kazalo, si je pač lahko misliti. Notarska kamora bo taiste zopet dalje poslala in stvar bo ostala, kakor je bila do sedaj. Po naših mislih se po tem potu ne bode ničesar doseglo. Tukaj bi bila le ena pomoč, ki bi sovražstvo in mrznjo do slovenskih pisem na-enkrat odpravila in to bi bila konkurenca. Povsod, kjer bi bila po mestih, kjer je po več notarjev nameščenih, razpisana kaka taka služba, moral bi se kak Slovenec za-njo potruditi, ki bi si potem postavil načelo kolikor mogoče le slovensko uradovati. Vse bi k njemu drlo in vse druge bi posekal v kratkem času. Radi bi segli tudi drugi po slovenskem peresu, ako bi jim bilo kaj za zaslužek.

Fakcijski liberalci poslali so iz Dunaja ob priložnosti strelske svečanosti Dunajskega podžupana dr. Prixa tje kaj na Saksonsko v Lipsijo pripravljat pot po kateri se bode moral danes ali jutri izvršiti priklop Avstrije na Nemčijo, ako se bo prva hotela obvarovati pred Slovansko povodnijo, ki je

nemškimi pokrajinam v Avstriji vedno bolj nevarna. Nekako podobno nalogo dali so si Dunajski ljudski učitelji od „Schubertbunda“, ki šolskih počitnic ne vedó boljše obrniti, kakor da po Bavarskem in Saksonskem pevajoč potujejo in veleizdajsko propagando delajo za — razdrobitev Avstrije po Nemški državi. Tudi tem je plašč slovanska povodenj, pod katero veliko-nemško agitacijo skrivajo. Nasproti temu vrši se pa v Avstriji nekaj velikanskega, katero bo, kedar dogotovljeno, silnejši kakor za Nemce tolikanj strašna „slovanska povodenj“. Trdna zveza namreč, kaže, da se bo napravila med Slovani in — Madjari in ta bo stala kakor skala proti nesramnim pijonirjem veliko-nemškega mostu od Belta do Adrije. (Se umé, če bode vse to resnično in odkritosrečno.) Oba mogočna naroda sta to misel v Pragi potrdila in obema se je kot resnična priznala. Če tudi Madjari do sedaj Slovanom niso bili niti pravični niti prijazni, to so pa vendar-le z nami vedno skupno imeli, da so nemški „schulverein“ vedno in povsod pobijali in ga preganjali, kjer se je on pod krono sv. Stefana naselil ali pa naseliti hotel. Bog daj, da bi se napravila ta trdna zveza, iz katere bodo prišli lepši dnevi Slovkom, Srbom in Hrvatom, kakor jih imajo danes. Posebno slovaški položaj je še usmiljenja vreden v narodnem oziru. Nemcem in nemškim listom pa ta bodoča zveza že sedaj tako smrdi, da je še omeniti nočejo. Tem bolj pa vriska „D. Ztg.“ veleizdajskemu potovanju Dunajskih učiteljev po Nemškem nasproti, in pravi, da je izrek, ki ga je ta „Schubertbund“ v Nürnbergu naredil, da se namreč avstrijski Nemci vedno čutijo kot ude skupne nemške domovine in da jim je silno mučno živeti po nekaterih českih in slovenskih deželah, milijonom in milijonom Nemcem iz srca govorjen. Nemški Mihel se začinja čutiti ponosnega na svojo mater Germanijo. Nam se le čudno zdi, da ti izdajalci v Avstriji še živé, zakaj ne gredo v Nemčijo? Naj bodo prepričani, da se ne bode nikdo za njimi jokal in da tudi ne jedna šola ne bode ostala brez učitelja. Drugič se čudimo, da visoka vlada vse to tako mirno gleda. Proč s takimi izdajalci!

„D. Ztg.“ si ne more kaj, da ne bi prepevala „hozane“ tistim **Dunajskim ljudskim učiteljem**, ki so udje „Schubertbunda“ in sedaj po Bavarskem popotujoč ondi pri kozarcih penečega piva pošteni Bavarcem lažejo, kako da si vsako nemško srce, katero še v Avstriji pod slovenskim ali pod českim jarmom zdihuje, neizrečeno hrepeni po skupni domovini vseh Nemcev, in teh gospodov Dunajskih ljudskih učiteljev ni sram za skupno domovino svojo priznavati nemškega cesarstva. Mar li nima državni pravdnik nobenega paragrafa, kateri bi se tem izdajalcem Avstrije prilagal? Ali se moremo in smemo nadjati, da nam bodo taki možje izgojili bodoče podpore prestola in države, ako sami za oboje ne marajo? Nikakor ne! Takim ljudem v Avstriji naj se služba odpove in se jim za nemško cesarstvo pos podpiše; naj gredo tje kaj, kamor jih srce vleče, in naj dobre službe, na katerih so se pri nas že kruha preobjedli, prepusté drugim, ki so prijatelji Avstrije in našega cesarja, ne pa obema sovražni in zraven še židovski predrzni in nesramni.

Fakcijski Dunajski židovski listi, kakor so: „N. fr. Pr.“, „D. Ztg.“, „Vorstadtztg.“ „Tagblatt“, se kar penijo od jeze in sami ne vedó, kako bi osmešili najnovejšo politično prijaznost, ki je kar čez noč sama po sebi zagledala beli dan med **Čehi in Madjari**, ker je zakriti nič več ne morejo. Silno jih bóde, da so ravno Madjari bili, ki so veliko in pomenljivo važnost Čehov v Avstriji spoznali in prvi korak sami storili v zlato Prago. Postavili so tako temelj, na katerem se bode dalje više in više zidal jez, ob katerega bodo germanizatorski valovi nemškega „šulvereina“ zastoj butali; razpršili se bodo pač ob-nj, predrli ga pa ne bodo! Koliko so si v

poslednjih petih letih prizadevali naši levičarji, da bi si pridobili Madjare za zaveznike proti trdoglavim Čehom, katere so na ta način mislili vgnati v kozji rog. Kolikokrat kazali so jim v strašnih barvah grozno „slovansko povodenj“, ki žuga Madjarom in jih bo potopila, ako se ne združijo z Nemci. Toda vse je bilo zastoj! Madjari še niso pozabili, kako surovo so jih napadali liberalci, dokler so bili v Avstriji še mogočni in so se zaradi tega s studom od njih obrnili. Ker pa človek dandanes mora imeti zaveznike, ako hoče mirno živeti, obrnili so se Madjari rajši do Slovanov, kateri jih sicer tudi niso na rokah nosili v prejšnjih letih, vendar pa so se mnogo dostojneje proti njim obnašali, kakor pa nemški liberalci. Največ jeze obuja pa pri fakcijskih mislih na bodočnost, da se bodo morda Slovani in Madjari zedinili proti — Nemcem in njihovi nakani — „Nemško do Adrije!“

Srednji klub (nemčurji in centralisti) v **moravskem deželnem zboru** je sklenil glasovati za to, da se volitev grofa Schönborna zavrže. Nadajmo se, da nam bo telegraf že danes v tej za vlado samo na Moravskem jako koščljivi zadevi poročal, kako da se je končno izvršila. Ako pojde vse po redu in se bodo glasovali, o katerih postavnosti nemčurji dvomijo, pošteno preiskali, imamo upanje, da se bo Schönbornova volitev kljub vsemu sovražnemu naporu potrdila. Pa tudi, če bi liberalno zahtevanje obveljalo, se je že vse preskrbelo, da bode grof Schönborn zopet voljen.

Gališki deželni zbor pričel se bo 2. sept. Vlada bo neki po povodnji poškodovane zdatno poprila.

Bukovinski deželni zbor pričel se je z običajno slovesnostjo 22. t. m. ter je deželni predsednik baron Alesani novoimenovanega deželnega glavarja Wasilko-Sereca deželnemu zboru predstavil; deželni glavar je storil slovesno obljubo, za njim pa njegov namestnik dr. Rott. Na to je govoril deželni glavar in rekel, da je že v drugič sedaj deležen časti deželnega glavarja. Prvič jo je zadobil pod Hohenwartovim ministerstvom. Tedaj je bil deželni zbor še politična ustava, danes pa je le deželnim koristim namenjen. Ne želi si več vročih dni nazaj, v katerih so se tukaj slišale hude in oistre debate med Nemci, Rusini in Rumunci. Kot Rumunc pravi, da Rumunci priznavajo pravico vsem trem v deželi običajnim jezikom: rumunskemu, rusinskemu in nemščini in bodo tudi pravice drugih dveh narodov spoštovali. Končal je svoj govor z običajnim „hoch“ na cesarja.

Pravijo, da so v **Zagrebu** imeli shod, na katerem se je sklenilo, da se Hrvatje ne bodo vdeležili vožnje na gledališkem vlakcu, katerega so mislili iz Zagreba v Prago poslati, ker so Čehi Madjare tako prijazno in gostoljubno sprejeli. Novico je prinesla „Neue freie Presse“, toraj je malo verjetna in bi je tudi ne mogli zagovarjati.

Vnanje države.

Srbsko-bolgarski razpor bodo vzeli v roke zastopniki velesil: avstrijski, nemški in ruski. V Belemgradu se bodo posvetovali, kar se tiče državne meje pri Bregovi, v Sofiji preiskavali bodo pa emigrantovske zadeve. Dotični zastopniki prejeli so v Belemgradu, kakor tudi v Sofiji že svoja naročila iz Dunaja, Berolina in Petrograda. V Belemgradu predsedoval bo konferenci ruski poslanik ondi, g. Persiani, kateremu je srbska vlada že dotično spomenico izročila.

Grški kralj Jurij zopet potuje in sedaj s celo družino. 21. t. m. zvečer pripeljal se je v Berlin, se vé, da tajno (incognito). Sprejel ga je na kolodvoru edino le grški generalkonzul. Kralj Jurij si bo v Berlinu le nekoliko oddahnil, otroci si bodo pa mesto ogledali, potem popeljejo se dalje v Kodanjske toplíce.

mož je zadobil v resnici poprejšnji dar vida in iz hvaležnosti je potem res zastoj cerkvice na Skaručini izslikal; le potrebnega gradiva so mu ljudje v to, pa tudi zastoj donašali. Tako so povedali oče; skoraj gotovo je bila ta zgodovinska stvar že kje obravnavana, pa meni ni znano, zato stvar le površno bralcem zamorem podati. Toda tudi kostnjak, — zgodovinski, — vernemu kristjanu zadostuje v spoznanje, koliko moč ima priprošnja svetnikov in kolik vpljiv pri Bogu ima priprošnja sv. Lucije — v očesnih boleznih.

Naj si dovolim, da zraven tega starega zgodovinskega zgleda navedem drugega iz novejših časov. Moj dobri znanec, zdaj družinski oče mi je to-le pripovedoval: Moj oče, pravi, bili so v svojem 7. letu na očeh zboleli in oslepili. Do 11. leta je bil deček slep; potem ga pa mati obljubi sv. Luciji na Skaručino vsako leto, ako bi ozdravil. In čujte! V prvo ga peljajo, v drugo gré že sam, zadobil je dar vida. Za svoje kmečke opravila je bil zdaj pripraven; v svojem 17. letu pa vstopi pri domači grajščini za gozdarja in lovca. V tej službi ima pa kot mlad fant kmalu dovolj izgovorov, da precej prvo leto opusti svojo dolžnost do sv. Lucije na Skaručini; ravno tako drugo leto. In bilo je to

drugo leto ravno sv. Lucije dan, ko je bil napovedan velik grajščinski lov. Tudi moj oče mora na lov. Zdravi gredo na lov, ali domu jih prijateljeva roka slepe pripelja. Kaj bo! — Velika nesreča je zopet tukaj! — Pri sv. opraviu pa so bili po duhovniku opomnjeni, da „obljuba dolg dela“ in da morajo to obljubo zopet spolnovati in še le potem upanje imeti, da v novič ozdravljenje zadobijo. Oče ubogajo in zopet — zadobijo vid. Potem so pa redno vsako leto opravljali to sveto obljubo in tudi vid ohranili; le v pozni onemogli starosti njim je bila po cerkveni oblasti primerno premenjena. Tako pripoveduje moj dobri znanec o svojem očetu gledé priprošnje sv. Lucije in njene moči!

Pa ta moj dobri znanec, zdaj družinski oče, mi je o priprošnji sv. Lucije povedal resnično dogodbo še iz novejšé dóbe. In sicer tako-le: Moja deklica mi je za očmi zbolela in naredila se ji je nad enim očesom velika bula. Zdravniška moč ni nič izdala; le v nožu naj imam še upanje. Ali nož na oči! — deklica mi utegne oko zgubiti. Zdj se obrnemo spet k sv. Luciji na Skaručino z obljubo, da jo obišé deklica in ondi počasti s svojo materjo, ako ozdravi. Kmalu po obljubi začnjenja vsa ona debelina kar sama zginjati in — deklica je zdrava

hitela s svojo materjo k sv. Luciji na Skaručino. Tako ta oče v svoji oboleli deklici!

Jaz nočem preiskovati in trdití, da je to očitni čudež ali pa, da sta po poti naturalistov ta dva resnična dogodka kot „naturalno naključje“ — samo ob sebi; jaz zapišem dogodbo, resnično, kakor se je dogodila, in da nje resnice nihče ovreči ne more; trdim pa, da se v teh treh dogodkih slavno razgrinja velika moč priprošnje svetnikov in osobito moč priprošnje sv. Lucije.

Ako premišljujemo, koliko ubogih bolnikov tipi na svojih očeh in si išče ozdravljenja pri zdravnikih, kar je prav in kristjanu tudi sveta dolžnost, ker nam sv. Duh po modrem Sirahu to sam zapoveduje, rekoč: „Spoštuj zdravnika zavoljo potrebe; zakaj Najvišji ga je vstvaril“, — ne smemo zraven zdravnikov pomoči tudi na Božjo moč pozabiti, ker „ni tisti kaj, ki sadi; tudi ne on, ki priliva; ampak, ki rasti dá — Bog!“ Zatoraj rečem k sklepu:

Mi verniki, katoliški kristjani v boleznih stopimo k zdravniku; po zdravniku k svetnikom in s temi združeni k Bogu, da po Bogu potem pridemo k zdravji, k veselji, k sreči.

Ljubljanski.

Za poznanjsko - gneznijski škofijski sedež, kterega je sedanjí kardinal Ledohovski moral zapustiti in pobegniti, ako se je hotel odtegniti preganjajoči krivici, predlagati namerava pruska vlada menda še to jesen, kadar se bodo zopet začele obravnave med sv. stolom in nemško vlado, dva duhovnika, ki sta oba dobra državljana in trdna katolika. Prvi je nek dekan na Poznanjskem, imena ne povedó; drugi pa nek vojaški župnik poljske narodnosti, ki sedaj v pruski Sleziji službuje. Vse te, pravi „Politik“, pa ni nič družega, kakor limance za bodoče volitve v državni zbor; kajti pruska vlada se še vedno brani škofom pripoznati pripadajočo jim disciplinarno oblast in izgojo duhovenstva. Iz ravno teh vzrokov pomilostil se je tudi bivši urednik „Germania“, duhovnik Pavel Koziolok, ki je bil zaradi tiskovnega pregreška obsojen na tri leta in osem mesecev zapora in je zaradi tega v Avstrijo pobegnil. Vlada mu je vso kazen odpustila, ter mu zopet podelila službo, ker se na ta način nadja znebiti enega svojih nasprotnikov. Ta čin je pa Vratislavski knezoškof vladi takoj poplačal. Poklical je namreč deželnega in državnega poslanca dr. Pavla Majunkeja zopet k duhovnemu pastirstvu, in mu je ob enem ukazal, naj ne sprejme nobenega mandata več. Dr. Majunke je ubogal; odpovedal se je državnemu in deželnemu poslanstvu, ter bo 1. oktobra letos prevzel župnijo Herbkirchensko pri Glogovem. Poslednja novica, če je resnična, nam prav nič ne dopade. Tako potrebni, kakor so ravno na Nemškem pogumni in zvedeni bojevalci za zadeve katoliške cerkve, niso nikjer pod božjim solncem in da bi Vratislavski knezoškof tega ne spredel sam? Za protiprijaznost lahko bi se bilo dalo kaj družega vkreniti, dr. Majunke naj bi bil ostal, kar je bil, namreč časnikar in državni poslanec.

Rusija skrbi za izobraževanje svojih delavcev! Car je potrdil postavbo, ki določuje za mladostne pomagace po tovarnah le po 6 ur dela na dan. Vrh tega se morajo pa podučevati v vseh prvotnih vednostih, kakor so čitanje, pisanje, računstvo in pa kar spada v dotično stroko. K mladostnim pomagacem se ondi prištevajo mladoletni delavci od 12 do 15 let. Tiste gospodarje, ki bi temu nasprotno ravnali zadene kazen v denarji ali pa zapor.

Angleški narod sklenil je tako dolgo zborovati in tabore napravljati, dokler se lordje ne bodo vdali in bodo sprejeli predloženo jim novo volilno postavbo. Pri poslednjem takem shodu v Hyde parku vršilo se je vse v najlepšem redu. V preveliki gneči zgubilo se je nekaj otrok. Govorilo se je vse križem, kar je ravno komu na jezik prišlo. Ta je kvasil o ženskih pravicah, oni o socializmu, tretji o zmernosti itd. Nekega socialista, ki javno čez Gladstona in Brighta zabavljaj, češ, Gladstone je slepar, Bright pa gladkojezični goljuf, bi bili kar v vodo vrgli, naj bi ga ne bila policija branila.

Don Carlos se je zopet oglasil in je svoje mnenje razodel nekemu poročevalcu francoskega „Figaro“. Don Carlos pravi, da se on in Španjolci ne bodo nikdar z Nemci bratili proti Francozom. Pač pa vse drugače kralj Alfonzo misli, kteremu so Nemci bolj pri srci, kakor pa Francozi. Ko so mu lansko leto, vračajočemu se iz Nemškega domu, v Parizu napravili škandal, se je kralj Alfons neki izrazil: „Upam se povrtni na Francosko, za menoj pa 800.000 mož vojakov“. Don Carlos pravi, da tako govorjenje ni družega, kakor otročja baharija, kteri, če bi se le skušala vresničiti se, bi se takoj ves španjolski narod vpri. Kar se pa tiče njegove kandidature na španjski prestol, pravi Don Carlos, da če bi nastopil, nastopil bi le zaradi Španjske in zaradi njene koristi.

Nedavno smo omenili francoskega brodivja v **kitajskem vodovju** pod zapovedništvom admirala Courbeta, da čaka. Brodivje se je zasedrlo pred Fu-Čeuskem arzenalom, na kterega bo takoj streljati jelo, kakor bi Kitajci zopet besedo snedli. Moč njegova je precej izdatna, kajti šteje petnajst vojnihi ladij in dve torpednici. Topov ima 114 velikega kalibra (mera, po kteri se topovi ločijo) in 3076 mož. Brodivje razdeljeno je na dve diviziji; prvi je zapovednik viceadmiral sam, drugi pa kontreadmiral Lesseps. Francozi so Kitajce prisilili, da jim bodo plačali — če jim bodo — odškodnino vdovam, sirotam ali pa družinam tistih vojakov, ki so jih Kitajci pri zavratnem napadu pri Lang-Sonu pobili in dalje morajo pa Kitajci tudi vse izvanredne stroške poravnati, ki so jih Francozi vsled Langsonskega napada imeli, kajti vsled tega morali so si Francozi ondi obilneje moč pridržati, tako na suhem, kakor tudi na morji, ktere bi jim ne bilo potreba, ako bi se bili Kitajci pogodbe držali. Določiti mora se še ta-le teden, ali se bodo Kitajci podvrgli zahtevam, ali bodo pa skušali na kakoršen koli način umakniti se. V poslednjem slučaju jel bo admiral Courbet govoriti po svojih topovih, ko bo začel mesto Fu-Čeu razsipati, da se ondašnje orožnice polasti. Da se bodo pa v tem slučaju stroški Kitajcem od dne do dne množili, bodo menda vendar-le sami spredili in se je iz tega vzroka nadjati, da bodo rajši plačali, kakor bi pa ná-se streljati dali.

Izvirni dopisi.

Iz Kamnika, 23. julija. Poročal sem Vam zadnjič, kako smo slavili Kamničanje obletnico cesar-

jevega prihoda; danes to poročilo še nekoliko popolnim. Ker je blagovolil lansko leto presvitli cesar obiskati tudi tukajšnje toplice, priredilo je njihovo vodstvo (gg. Kecelj in Prašnikar) kot obletnico vselega dogodka v dan 20. t. m. veselico, ktere se je vdeležilo nepričakovano veliko občinstva brez razlike narodnosti in političnega mišljenja. Park je bil razsvitljen. Čisti dohodek iz vstopnine in tombole — ki iznaša precej veliko svoto — je namenjen dobrodelnemu in patrijotičnemu društvu rudečega Križa.

Sploh se vodstvo tukajšnjih toplic veliko prizadeva, da bi vstreglo željam gostov in skrbi posebno za olepšavo parka in za napravo primernih sprehodov po ravnem in v hrib. Posebno eno uro dolg sprehod po temnem smerekovem in jelovem gozdu nad Mekinjskim samostanom je bila kaj srečna misel in je za bolehne kakor nalašč. Za to izpeljavo moramo tudi Kamničanje vodstvu hvaležni biti. Zadnje dneve je prišlo zopet toliko tujcev, da je postalo zdaj pri nas kaj živahno. Če se ne motim jih še toliko nikoli ni bilo. Strah pred kolero nam jih saj ne dovažal!

Iz Celja, 24. julija. (Volitve v Celjski okolici.) Včerajšnji dan je pokazal, da Slovencev po naši okolici nikdar ne bo premagal naval nemške sile, naj si bo še tako strašen in grozen, kakor se je pokazal te dni. Včerajšnji dan nam je spričal, da imamo po naši okolici slovenske razumne moze, na ktere smemo biti ponosni. Da-si je oblegala od enega jutra do drugega brezštevilna truma mestnih liberalcev občinsko hišo na Bregu ter plašila, grozila in pregovarjala naše kmete: vse je bilo zastoj.

Kmalu, ko se volitev prične, smo imeli Slovenci večino 25, ob poludne 40, proti večeru 27, ob polnoči pa večino 50 glasov. Vozovi so ropotali sem ter tje in bolane pa zamudne moze obeh strank peljali na volišče. Volilcev je bilo na vrsti že 350; vsak je moral povedati 12 imen (8 odbornikov in 4 namestnike). Večina ostaja zmirom enaka na slovenski stranki. Ob polu dveh popoldne ni nobenega moža več v volilni sobani, ki bi še ne bil volil; volitev je toraj končana. Vseh naših 12 mož je izvoljenih, in sicer so dobili:

Odborniki:

1. Levičnik Jožef	210 glasov.
2. Mutec Jožef	206 "
3. Cocej Matevž	206 "
4. Lednik Martin	205 "
5. Vrečar Martin	205 "
6. Škorjanc Anton	205 "
7. Šorn France	204 "
8. Majer France	203 "

Namestniki:

1. Volavšek Martin	206 glasov.
2. Klemen France	206 "
3. Brežnik Gašper	206 "
4. Ameržek Jožef	206 "

Nasprotni kandidati dozdejšnji: župan Malle, kočijaž Svetel, Kumar, Dolenc itd. so vjeli po 150 glasov, večidel od nemškutarskih mestjanov.

Opomniti je treba, da je od Malleta izvoljeni komisijon veliko naših pooblastil zavrgel; da se je namestnijski komisar dr. Stettenhofer (ne Steinbrecher, kakor je včeraj po pomoti naznanjal „Slovenec“), jako objektivno obnašal; da je osem žandarjev skrbelo za red med obema strankama. — Naj še omenim, da so se danes, v četrtek, nektare žene iz okolice prijkale v mesto, rekoč: „Kako bi se dalo popraviti to, da se je moj mož včeraj dal od liberalcev premotiti, in je volil nemškutarje.“ Sirote je bilo res težko potolažiti, rekoč: „Glejte, da jih spametujete do prihodnjih volitev; k sreči niso vaši moze včeraj naredili nobene škode Slovincem.“ — Čast in slava toraj našim slovenskim možem!

Iz Celja, 24. julija, popoldne. V drugem razredu smo toraj propadli. Vseh volilcev je bilo vpisanih 100. Skoraj vsi so prišli k volitvi. Toda famozna komisija je zopet več slovenskih pooblastil zavrgla; žalibog so strastni nemškutarski mestni agitatorji: Negri, Sima... več kmetov, na ktere smo se Slovenci popolnoma zanašali, premotili in tako so dobili naši kandidati 43 glasov, nemškutarski pa 47. Med temi poslednimi je tudi g. opat Wretschko. Jutri v petek zmagajo skoraj gotovo zopet liberalci s kakošnimi 20 glasovi zoper kakošnih 10 slovenskih. Dasiravno je toraj naša stranka propadla, in dobimo nemškutarskega župana in nemškoliberalni šolski svet za Celjsko okolico, ki bo skušal našo fantovsko šolo popolnoma ponemčiti in po tej šoli ponemčevati tudi

naše ljudstvo, vendar še nikakor ne obupamo. Naših mož, ki so prestali toliko britkosti včeraj in danes, ter dali Slovincem svoje glasove — teh je 248 in ti so kakor čisto zlato, na te se sme narod slovenski tudi vselej zanašati; nemškutarjev iz mesta in okolice je pa komaj bilo 197 (včeraj 150, danes 47). — Ta volitev nam je pokazala, kje nam je treba storiti še največ za probujenje naše narodne zavesti. V teh 3 letih, dokler bodo liberalci kraljevali v Celjski okolici, ne bomo nikakor rok križem držali, temveč delali, dokler bo naša zmaga popolna.

Iz Laškega trga, 22. julija. V tukajšnjih toplicah se je mudil mlad človek, na videz celó učen in olikan, lepo, skoraj gizdavo oblečen, pa ravno vsled tega tudi prav nevaren človek. Obiskoval je skoraj vse farovže v okolici, se kot doktorja in profesorja predstavljaj, ako je pa za par minut sam v sobi bil, je bil gotovo župnik za kolikor toliko okraden. Vse bi bilo morebiti tiho ostalo, in goljuf bi bil dalje sleparil, ako bi ne bil tudi k župniku pri sv. Marjeti poleg Rimskih toplic prišel. Tukaj se je župniku predstavil kot dr. Strecker, profesor iz Zagreba, ki je lansko leto na deželne stroške popotoval na goro Sinaj, in tamkaj staro-slovenskih pisem iskal. Pristavil je tudi, da v Rimskih toplicah stanuje in povedal številko sobe. Župnik ga prijazno sprejme in mu postreže ter ne sluti nič hudega, zakaj njega obišče večkrat kakšna gospóda iz toplic. Pri odhodu si izbere iz župnikove knjižice nekoliko knjig, ktere mu župnik drugo jutro v toplice poslati obljubi. Pri vratih se poslovita. Župnik gre po svoji navadi proti toplicam, pseudo-profesor proti Laškemu. Toda čez par minut se vrne in gre sam v župnikovo sobo, ter se zgovarja začudeni materi župnikovi, da mu je prevroče. Ker pa mati ne gre iz sobe, jo prosi za kupico vode, ker je silno žejen, akoravno je malo prej liter rudečega Dolenjca popil. Ta čas dobro porabi. Ko mati z vodo v sobo stopi, pride profesor iz druge sobe. Ko čez nekoliko časa odide, vzame posojene knjige seboj, in še druge, ktere si je sam izposodil, in v žepih vse polno drugih malenkosti, kakor očale, nožek, listnico za smodke, britvo, revolver itd. Vse to je nesel celo uro daleč do Laškega v najhujši vročini ob 4 popoldne, in to je moralo težko biti, zakaj med knjigami je bila tudi ona: „1683 von Onno Klopp“. Samo denarja ni krajcarja vzel, če tudi je listnico v rokah imel, kajti bila je prazna, kakor vedno.

Župnik zvečer domu dospevši ni pogrešal nobene reči, razun neke vezane knjige, katero mu je na toplicah neka gospa iz Budapešta posodila. To ga skrbi, ker knjigo mora nazaj dati, in pošlje toraj na toplice iskati ga. Ali v toplicah ne vedó ničesar o njem, in župnik ga gre iskat v Laške toplice, in zvé, da tam stanuje ravno takošen človek kakor jim ga župnik Šmarjetski popisuje. Zatoraj gre k žandarjem in jim vse naznani. Žandarja ga iščeta celo popoldne po trgu in toplicah, toda nikjer ga ne najdeta. Ker se je pa med tem časom še od družih njegovih sleparij zvedlo, gredó in odprejo njegovo sobo. Tu najdejo razne nakradene reči, največ župnikovih, ktere še do takrat ni pogrešil, in jih je z začudenjem tukaj gledal. Še le drugi večer so ga prijeli, ko je zvečer zopet v svoje stanovanje prišel. — Dobro, da pride pod ključ, Bog zna, koliko jih je že osleparil, ki pa niso hotli povedati, gotovo tudi že marsikterega izmed topliških gostov. V nekem drugem farovžu se je imenoval doktor Malovrh, Profesor der slav. Philologie v Lipsiji (Leipzig), ki ima več slušateljev, kakor vitez Miklošič na Dunaji. Ker gospod noče iz sobe, ga je prosil, naj se sme preobleči, in med tem, da je sam bil, je vzel 6 gold., ki so tam blizo ležali. Zopet pri drugem je bil doktor Geitler, profesor iz Zagreba itd. Muhast je bil, toda še premalo. Domovinski list se glasi na ime: Friedrich Malavrh iz Vipave; pa je moral biti vkraden; govori slovenski, bolj kranjski dialekt; dalje nemški, latinski itd. Morebiti ga že dalje časa iščejo. Kar bom še dalje o njem zvedel, bom precej poročal.

Domače novice.

(Sokolov večer) bo jutri, v soboto večer v Čitalnici. Začetek je napovedan ob 1/2 9. uri. Naj bi se ga vrli „Sokoli“ v obilnem številu udeležili, kjer si bodo v kratkočasni zabavi oddahnili od težavnega posla, ki cel teden mori duha in telo. Spored večera nam ni še znan, vendar pa smemo sklepati iz prejšnjih Sokolovih večerov, da bode tudi

jutrajšnji jako zanimiv, kakor so bili njegovi predniki. Časi so resni in pikri kot hren in pelin, tembolj dobro došle so toraj Sokolom veselice, pri katerih se v malih urah okrepčata duh in telo od težavnega dnevnega posla.

(„Slovan“ zasežen) je bil sinoči zarad članka tikajočega se Ljubljanskega „Sokola“ in njegovega povrata iz Udmata v nedeljo na 13. t. m., kjer se je odkrila spominska plošča na spomin sprejema presvitlega cesarja lansko leto taistega dneva.

(Resni časi) nastopili so za Slovence in slovenske časnike. V teku tega tedna, t. j. od ponedeljka pa do danes do petka bili so zaplenjeni trije slovenski listi in sicer „Narod“ dvakrat v ponedeljek in sredo, „Slovenec“ enkrat v torek, „Slovan“ pa v četrtek.

(V pisarni vojaške oskrbovalnice v Ljubljani) bode dne 28. julija t. l. ob 11 uri dopoludne obravnavo o pismenih ponudbah za preskrbovanje vojske na Gorenjskem za časa od 27. avgusta do 5. septembra 1884 s kruhom, ovsom, slamo, senom, drvimi in pa vožnjo. Natančna poročila daje tudi trgovinska in obrtna zbornica v Ljubljani.

(Požar.) Včera j blizo 11. ure dopoludne je začelo v Lahovčah blizo Cerkljā na Gorenjskem goreti. Požar je vpepelil 12 gospodarjem hiše in vsa poslopja, dvema pa le poslopja. (Daljši dopis jutri. Vredn.)

(Gosp. F. S. Vilhar) je izdal II. knjigo svojih glasbotvorov. Knjiga se naroča z 1.50 pri izdajatelju.

(Letno poročilo) čveterorazredne deške ljudske šole v Škofji Loki konec šolskega leta 1884 ima na čelu sostavek iz šolskega dnevnika. Mladino podučevali so štirje učitelji in en katehet. Šolska knjižnica šteje konec šolskega leta 145 knjig. Učencev bilo je konec leta 269 in sicer v I. razredu 96, v II. 80, v III. 63, v IV. pa 30. V II., III. in IV. razredu imeli so po dva oddelka. Najmlajši učenec je bil star 6, najstareji pa 14 let. Za višji razred sposobnih je 176, nesposobnih pa 93. Za prestop v srednje šole se je oglasilo 11 učencev.

(Potepuh) France Rozman, iz Bohinjske Bistrice doma, kradel je 21. t. m. v Idriji iz nabiralnika z limanci cerkvi podarjene denarje. Zapazile ste ga dve ženski, ko se je v cerkev priplazil in ste šli mežnarja klicat. Ta ga je pa ravno zasačil, ko je na limance vjete „kebre“ v žep spravljaj. Rozman je pod ključem, in to ne prvič. Zaprt je bil že zaradi zažuganega umora lansko leto in še leto dni ni minulo, od kar je ožival zlato prostost.

(Pobegnila sta) dva dijaka — 12letna dečka iz Celja, ker sta „dvojko“ iz šole domu prinesla — v Ameriko. Pot ubrala sta preko Ljubljane v Trst, ktere ga pa nista imela sreče videti. Že v Logatecu preprečila jima je policija pot, ktera jim je zopet pokazala, kod se domu gre.

Razne reči.

— Judje napredujejo. Zopet je jedno največjih posestev v gališki Podolji prišlo judom v roke. Posestvo Lubianki blizo Tarnopola je prodal grof Stadnicki za 600.000 gld. judovskim bratom Salomonu, Jainkefu in Heršu Buberu. Kaj bo, če pojde tako naprej! Judje bodo gospodarji, kristjani pa sužnji.

— Duhovnikova oporoka. Pod tem naslovom je priobčil „Čech“ sledeče vrstice: V Liberecu (Reichenberg) je umrl naddekan Franc Simm, ki je zapustil takole oporoko: Za pogreb je zapustil 600 gld., za Requiem na dan smrti 100 gld., za dve maši 100 gld., za Libeške sirote 500 gld., za križev pot v cerkvi sv. Križa 200 gld., za nov plašč v tej cerkvi 800 gld., bolnišnici 1000 gld., 2000 gld. pa hiralnici, ki naj se izroči kakim redovnicam, 100 gld. šoli, katoliškemu gospejnemu društvu 300 gld., da bi še nadalje skrbele za snažnost hiše božje s cerkvenim perilom, cerkvenim peveem 50 gld., onemoglim ognjegascem 100 gld., katoliškemu društvu 50 gld. in društvu sv. Vincenca 100 gld. Gluhonemi ustav dobi 300 gld., hiralnica v rojstnem kraju 500 gld. in reveži na dan pogreba 100 gld., V nadi, da se povrnejo zopet časi, ko se bo več gledalo na čast božjo, kakor zadnje čase je odkazal testator 4000 gld. za zidanje cerkve v rojstnem kraju Vizutali in za cerkev v Liberci isto tako 4000 gld. To je oporoka, ki dela pokojniku gotovo čast in ki bo gotovo pripomogla k sreči njegove duše na onem svetu.

— Nemški pastirji nimajo v dobi najhujšega razkola med protestanti samimi, v dobi prehoda v popolni ateizem, nič drugega v mislih,

kakor boj proti Rimu. Na svojih sinodah še ne omenijo nevarnosti, ki preti od socializma, anarhizma in popolnega materijalizma in racionalizma njihovi čedi, marveč se v jedno mer zaganjajo v katoliško cerkev in se posvetujejo, kako bi ji najlažje in najuspešnejše polena pod noge metali. Ultramontanski propagandi hočejo na vsak način zastaviti pot. Najboljše sredstvo za to se jim zdi razkritje početka, načina in namena, ki ga ima ultramontanska propaganda, razširjanje proti, katoliške prosvete v posameznih občinah-zasramevanje katoliških duhovnikov, podpiranje Gustav-Adolfovega društva, obširnej poduk otrok pri konfirmaciji (luteranski birmi) in pa prepoved taci h mešanih zakonov, kterih otroci bi po zavezi protestantovskega dela bili po katoliškem načinu vzgojeni. Taki zakoni so pastorem tako neljubi, da so sklenili na to delati, da se udom taci h zakonov odvzame pasivna in aktivna volilna pravica. Znano je, kako malo je še pravih protestantov na Nizozemskem in zadnjič smo poročali, kako gine protestantovski živelj na Ruskem; nič boljše pa ni na Nemškem, kjer kopljejo protestantizmu sami njegovi služabniki — grob.

— Sredstvo proti pasjistiklini. Sloveči učenjak Pasteur pravi, da je po večletnih poskusnjah iznašel sredstvo zoper pasjo steklino. To sredstvo ozdravi po njegovi izjavi od steklega psa popadenega človeka in brani, da bi mu steklina kaj škodovala. Popis svoje iznajdbe, ki je podobno cepljenju koz, je izročil Pasteur Pariški akademiji.

— Amerika ima že preveč ljudi. Zbornica poslancev v Zedinjenih državah je sprejela predlog, ki prepoveduje tujim delavcem prihod v Zedinjene države. Lastnikom ladij je bil izročen ukaz, da ne smejo na krov sprejemati delavcev, ki so namenjeni v Zedinjene države. Ta postava je dana na prošnjo ameriških delavcev, ki se boje, in ne brez vzroka, konkurence delavnih moči.

— Nadepolna mladina. V Bristolu se je hotel obesiti 13leten deček zato, ker mu ni pustil oče kaditi!

— Zdravnik, ki je z malim zadovoljen. „Gospod doktor“ pravi hvaležen bolnik, ki je bil prvičkrat na prostem po dolgi bolezni, „jaz ostanem Vaš dolžnik do smrti in se Vas bom vedno spominjal!“ „Vi stvar pretiravate“ odvrne mu zdravnik, „saj ste mi samo 30 gld. za 15 obiskov dolžni. Jaz upam, da na to ne pozabite!“

— Kralja je hotel za poslanca. Pri volitvah v Dabaši, v Peštanski stolici je prašal predsednik volilne komisije nekega madjarskega kmeta, komu da svoj glas? „Bogu Očetu“ je bil odgovor. „Bogu Očetu ne morete dati glasu“ zavrne ga predsednik, „ker ni volilec in zato tudi ne more voljen biti.“ „No, če je pa tako,“ pravi kmet, ter si više dolge brke, „tedaj prosim, zapišite kralja Franca Jožefa; temu dam svoj glas, manjšemu pa nobenemu ne.“ Komisija se je smejala, kmet je pa možko odšel, popolnoma prepričan, da je volil kralja.

Telegrami.

Beligrad, 25. julija. Vlada izročila je včera j zastopnikom Avstrije, Nemške in Rusije spomenico srbsko-bolgarskega razpora.

Rim, 24. julija. Avstro-ogerski poslanik Ludolf podal se je na počitnice. Vlada vpe-ljala je petdnevni kontumac na meji ob Brennerji (?) in misli enaka vpeljati tudi na meji pri Pontebi in Korminu.

Toulon, 25. julija. Včera j čez dan pomrli so tukaj za kolero štirje, v Marseille šestnajst, v Arles sedem. Minister pomorstva priznal je, da se zdravstveni položaj zboljšuje. (Primeri naslednja telegrama! Vr.)

Pariz, 24. julija. Od včera j zvečer do danes zjutraj umrlo je v Toulonu 20, v Marseille 16 oseb za kolero.

Marseille, 24. julija. V poslednjih 24 urah pomrlo je tukaj 63 oseb za kolero. Oso bni parniki v Afriko namenjeni vstavili so svojo vožnjo. Iz Toulona javi se 49 mrlicev za kolero; med umrlimi je zdravnik Reynaud. Vsled pobega obrtnikov mora magistrat sam ustanoviti občinsko pekarno in mesnico.

London, 24. julija. Iz Suakima dohajajo novice, da Gordonovi parniki (!) ustaše med Chartumom in Berberjem vstrajno vznemirjajo.

Tuji.

24. julija.

Pri **Matiči**: Ljud. pl. Schneidt, c. k. nadporočnik, z Dunaja. — Edvard Germonig, c. k. kapitan, iz Trsta. — G. Bontempelli, trgovec, s soprogo, iz Trsta. — Josip Waltz, trg. potovalec, iz Pečuha. — Henrik Vančura, c. k. profesor, iz Kolina. — Simon Sebatil, trg. potovalec, iz Saaza. — Franc Paulin, c. k. žand. stražmešter, iz Bileka.

Pri **Južnem kolodvoru**: Josip Tomše, c. k. nadporočnik, z Dunaja. — Karl Grund, odvetnik, z Dunaja. — J.

Kraus, trg. potovalec, z Dunaja. — Julij Stehr, trg. potovalec, iz Trsta. — Janez Robesch, c. k. stotnik, s soprogo, iz Gorice. — Peter Spindler, iz Slavonije.

Pri **Avstrijskem cesarji**: Medved in Dolenc, čevljarja, iz Velikoveca. — Okorn, župnik, iz Senožeč. — Giacich, iz Trsta.

Umrli so:

21. julija. Leopold Saler, krojaški pomočnik, 19 let, Rožno ulice št. 13, jetika.

22. julija. Ludmila Wavrečka, davkarskega adjunkta žena, 25 let, Stari trg št. 4, Puerperalna mrzlica.

V bolnišnici:

21. julija. Miha Oevirk, mesar, 48 let, jetika.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

25. julija.

Papirna renta po 100 gld.	80 gl. 85 kr.
Sreberna „	81 „ 70 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	103 „ 25 „
Papirna renta, davka prosta	96 „ — „
Akcije avstr.-ogerske banke	857 „ — „
Kreditne akcije	160 gld. 304 „ 60 „
London	121 „ 75 „
Srebro	— „ — „
Ces. cekini	5 „ 74 „
Francoški napoleond.	9 „ 66 1/2 „
Nemške marke	59 „ 55 „

Od 24. julija.

Ogerska zlata renta 4%	122 gl. 15 kr.
„ „ 4%	91 „ 75 „
„ „ papirna renta 5%	88 „ 85 „
Akcije anglo-avstr. banke	200 gld. 109 „ 10 „
„ „ Länderbanke	101 „ 80 „
„ „ avst.-oger. Lloyd v Trstu	542 „ — „
„ „ državne železnice	317 „ 50 „
„ „ Tramway-društva velj. 170 gl.	214 „ — „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 125 „ — „
4% „ „ 1860	500 „ 135 „ 30 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 168 „ 75 „
„ „ 1864	50 „ 168 „ — „
Kreditne srečke	100 „ 176 „ — „
Ljubljanske srečke	20 „ 23 „ — „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „ — „
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	108 „ 50 „
„ „ Ferdinandove sev.	105 „ 75 „
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104 „ 50 „

Zur Congrua-Frage

des

katholischen Seelsorge-Clerus in Oesterreich

von

J. Martini,

Weltpriester.

Tretji pomnoženi in popravljeni natis.

416 strani v osmerki 1 gl. 50 kr., po pošti 10 kr. več.

Kakor je bilo pred nekaj dnevi v „Slovencu“ naznanjeno, je spisatelj te knjige, izišle pod tujim imenom „Martini“, preč. gosp. dr. Misja, prihodnji škof Ljubljanski. — Prečastito duhovstvo Ljubljanske škofije zna toraj to delo na novo in bolj zanimati, kakor pred, dasiravno je vsebina sama vsega pozora vredna.

K naročevanju se priporoča

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

Poli-tura

(9) za mobi-
lije,

ktere se lahko vsakdo posluži, da si zlika svoje stare mobilije, ki se že po prvem likanji svetijo kakor nove. Cena za vsako steklenico 1 gl. 20 kr. proti poštnem povzetji razpošilja

L. Epstein,
Wien, VI., Getreidemarkt 17.

V Katoliški Bukvarni v Ljubljani

se dobivajo podobice Matere Božje na lepem papirju, na kterih so natisnjene molitve, ki se po vsaki tihi sv. maši z mašnikom opravljajo.

100 podobic velja 3 gl.

Imamo jo!!

Po vstrajnih študijah posrečilo se je dr. pl. Bendenu izumiti

 pomado za lase,

o kteri se lahko z dobro vestjo reče, da je na svojem mestu. V čisto kratkem času po tej pomadi priraste gosta in krepka brada, kakor tudi lasje; zabranjuje pa tudi izpadanje las. Izumnik je porok za brezpo-
gojen vseh. (41)

Steklenica velja 2 gl. a. v.

Edina prava se dobi pri izumniku dr. pl. Benden-u v Pragi, Salmove ulice šte. 7, kamor je treba denar predposlati.